

Elena Moșuc în "Boema" de Puccini

Pentru spectatorii de opera, sosirea la București a renumitei soprane Elena Moșuc constituie un eveniment mult așteptat. Prezența ei pe mari scene ale lumii, la Metropolitan din New York, Scala din Milano, Opera Mare din Paris, Wiener Staatsoper, Liceo di Barcelona, Deutsche Oper din Berlin și multe altele reprezintă, fără îndoială, o dovadă a prețurii sale în acest teatru.

Anul trecut, am avut șansa s-o urmăresc la Scala din Milano în "Lucia di Lammermoor" de Donizetti, alături de tenorul Vittorio Grigolo. Mărturisesc că m-a emoționat până la lacrimi viziunea pe care a dat-o celebrei arii a nebuniei, dar mai ales succesul enorm pe care l-a avut în fața unui public atât de exigent și pretențios ca cel italian.

După ce și-a dovedit profesionalismul și o bună tehnică vocală în partituri grele de belcanto cântând Lucia di Lammermoor, Norma și reginele din operele lui Donizetti, se reîntoarce la Mimì, cu acel sentiment de atașament față de un rol delicat și sensibil din opera lui Puccini.

În seara respectivă, ne-a făcut, încă o dată, dovada seriozității, devotamentului și muzicalității sale în construirea și reprezentarea fiecărui personaj pe care îl interpretează.

Cele două mari arii: "Sì. Mi chiamano Mimì" și "Donde lieta" au fost interpretate cu o mare noblețe și știință a cântului.

Ea posedă, în acest moment, o voce cu armonice bogate, care s-a exersat pe belcanto, are o frază rafinată, în care accentele sunt plasate la locul potrivit, pentru a da culoare și expresie.

Ceea ce impresionează mult la Elena Moșuc este faptul că nu uzează de gesturi teatrale exagerate, la ea dramatismul se descoperă din modulațiile vocii sale superbe, este marcat cu mare subtilitate prin nuanțele pe care le acordă cuvintelor din fraza muzicală.

După opinia mea, a fost o lecție subtilă de știință a cântului.

Printr-o nefericită situație, creată de indisponibilitatea vocală a partenerului ei, tenorul german de naționalitate română Daniel Magdal, rolul Rodolfo a fost cântat de Lucian Corchiș.

Apreciez vocea sa frumoasă de tenor liric, potrivită pentru acest rol. Desigur, efortul de a cânta, aflând de acest fapt în ziua respectivă, s-a resimțit, mai ales că el renunțase la premiera de "Cosi fan tutte" de Mozart, din cauza unei disfonii vocale.

El este sensibil, interpretează nuanțat acest personaj. Are un registru mediu foarte bine guvernat de inteligența sa muzicală. În seara respectivă, a avut unele probleme în acut, firești, datorate unor cauze obiective. Ultimele două acte le-a cântat și simțit cu sensibilitate, fiindu-i un partener onest Elenei Moșuc. Au fost emoționante duetele Rodolfo - Mimì din actele III și IV, în care cei doi artiști au vibrat sufletește, creând momente de autentică sensibilitate.

Apreciem, de asemenea, interpretarea subtilă a Elenei Moșuc în actul IV, în care a demonstrat un dramatism convingător și, în același timp, modul sensibil al lui Lucian Corchiș de a rezolva actoricește finalul operei.

Simonida Luțescu a susținut rolul Musettei. Beneficiază de un fizic adecvat, este înaltă, are prestanță în această partitură pe care a mai cântat-o. Se simte însă, la ea, niște disfuncții vocale, probabil datorate și din cauza unei prelungi absențe de pe scenă. S-a străduit să se integreze cu onestitate în distribuție.

Cei trei prieteni ai lui Rodolfo au alcătuit o echipă omogenă, bine condusă teatral, cu o interpretare sugestivă.

Florin Simionca, un bariton întotdeauna responsabil de ceea ce cântă, și-a dozat vocea în duetul cu Musetta din actul III și cu Rodolfo din actul IV, reușind să comunice cu partenerul în mod convingător.

Basul Marius Boloș a cântat nuanțat aria paltonului, iar Valentin Vasiliu și-a demonstrat, încă o dată, profesionalismul, chiar și în roluri secundare.

Momentul petrecerii cu iz comic din actul IV pentru întreaga echipă a fost bine interpretat teatral.

Ca de obicei, basul buf Mihnea Lamatic ne-a amuzat cu talentul său, cu gagurile actoricești de bun gust în două apariții pitorești: Benoît și Alcindoro.

Vlad Conta, care ne-a obișnuit, de fiecare dată, cu muzicalitatea sa subtilă, pe care, suntem siguri că o moștenește de la

ilustrul său tată, s-a străduit să ofere o lectură cât mai fidelă partiturii lui Puccini.

Din păcate, putem observa un aspect de ordin strict acustic al actualei săli a Operei: prin lărgirea fosei orchestrale, efectele sonore ale ansamblului s-au augmentat, în dauna vocilor. Nu o dată, orchestra sună puternic, creând o disproporție evidentă cu prestațiile vocale.

Regia spectacolului de "Boema" aparține lui Ionel Pantea, în scenografia lui Ștefan Caragiu și costumele Liliane Cenean, într-o variantă clasică, așa cum am mai observat în cronicile mele, la timpul potrivit.

Aș avea, însă, în final, o remarcă critică obligatorie. Se cuvenea, ca la un asemenea spectacol, care beneficia de o participare extraordinară a cunoscutei noastre soprane Elena Moșuc, Opera Națională București, prin serviciul ei de presă și imagine, să acorde o mai mare publicitate unui asemenea eveniment.

Publicul larg, din păcate, nu a știut de această programare repertorială, pentru că, din nefericire, au dispărut de câțiva ani afișele cu distribuții pe o anumită perioadă de timp și mai ales că a lipsit cu desăvârșire o reclamă prin mass-media, la diverse posturi TV.

La toate teatrele mari din lume există afișe exterioare cu distribuțiile spectacolelor pe o perioadă de timp. În cazul nostru, atâta timp cât sunt programate pachete de titluri, la scurt timp între ele, este și firesc ca publicul să poată opta pentru o anumită echipă de interpreți.

Este de dorit ca această carență de imagine să fie evitată pe viitor.

Mihai-Alexandru CANCIOVICI

foto: onb.ro